

Materi svoji.

Do tebe duh mi plava, draga mati,
Do tebe moja pesem krila dviga,
Po tebi želja se mi v prsih vžiga,
Ki mora ji srcé odduška dati.
V palači ne prebivaš mi bogáti,
Slavila ni te še nobena knjiga,
In sèn, ki drugim zapeljívo miga,
Ne sanjaš niti ga — o srebri, zláti . . .
In vèndar moje ti si koprnenje,
Od tebe ni mi* slajšega spomína,
Kar hrani sôlzna ta mi jih dolína.
Obudil v tebi Stvarnik mi življenje,
Na tvojih prsih dete sem počíval,
Ljubezni tvoje blagi mîr užíval.

Pod revnim krôvom slamnatim rojèni
Trpljenja zvezda v zibel ti svetila,
Skrbij meglà v življenju je mračila
Obraz ti, z znójem težkim orošèni.
Počítka redki hipi zaželèni! —
A tare s trudi naj te skrb nemíla,
Voljnó jih nosíš in si jih nosíla,
Ker vse bi mati žrtvovala — mèni.
Oj, da poleg nebeške bi utehe,
Ki vedno vpírala okó si vánjo,
Uteha jaz kdaj mogel biti tvoja!
Da za ljubezen, grenko skrb nekdanjo
Sladil bi starost vsaj ti, mati moja,
V zatišju dragem borne rôdne strehe!

Mudim že dolgo tebi se v ptujini,
Kamôr sledil nebeški sem dobroti,
Ki čudno vodi nam nestalne poti
Z rokó mogočno gôri na višini.
In toži tebi se mordà po siní,
Mordà žalôbnih slutenj roj te moti,
Mordà se duše ta celó polóti,
Da za vsegdár slovó sem dal očini . . .
Srcé turôbnim slutnjam ti zapíraj,
Glej, druga še nad mano čuje Mati,
Ljubeča bolj od tebe, bolj skrbeča.
Da svidenja posíje nama sreča,
Do Nje tje gôri v raj nebeški zláti,
Do Nje za sina mati se oziraj!

Nad zvezdami prebiva v večni slávi
Najblažja mati, hči najlepša Eve,
Okó dobrotno v naše vpira reve,
Bolestna srca s sladkim lekom zdravi.
In srečen, kdor v Nje milost upe stavi:
Tolažb pošílja v dušo zlate séve,
Spreminja solze v bisere králjéve
Otrokom svojim v zémeljski puščavi.

In vsem je mati, vsem po zémli širni,
Nikogar Nje ljubezen ne zameta,
Nò k sebi vabi vse pod šator mírni . . .
Oj sveta Mati moja na višini,
Naj tebi tudi bode pesem peta,
Ki dolgo že zvení v srcá globini!

Nezmožen Tebi vredno slavo peti,
Ki slavo večni Ti pojó duhovi,
Ki blaženo kličó Te vsi rodovi,
Kar solnca prijazníva luč jim sveti —;
Nevreden v svít krasôte Tvoje zreti,
Ki zvezdni potemnijo v njem svetovi,
Ki zor čarôbi klanja se njegovi —
Le jeden čut naj smem Ti razodeti:
Ti mati moja si — od rojstva nežno
Po potu si življenja me vodila,
Dobrot nebeških cvetje sula náme . . .
V zahvalo pôje Ti srcé hvaležno,
V zahvalo bije naj Ti slednja žila,
Doklèr me groba tíha noč objame!

Srcé so dvojbi mi trgale bolesti,
Ko so detinske mi zbežale sanje,
Ko sem pred sábo téžko zrl vprašanje:
Kakó in kam po žitja trdi cesti?
Tedàj si mèni Ti v ljubezni zvesti
Življenja svétlo pokazala zvanje,
Ki duša srečna zdaj plamtí mi zànje,
Ki se mi lepše, vedno lepše blésti.
Zató v bodoče duša vá-Te upa,
Naj potemnjuje žalost jo gorjupa,
Naj ji veselja síje solnce mílo.
Zató na Tvojega srcá bom dúri
Ob rani trkal in o pôzni uri,
Ti Mati moja, sládko tolažilo!

Zató, če mislíš náme v nizki kóči,
Zémeljska mati, misel moja draga,
Ko dan borí z nočjó se in omaga,
Ko v jutru zopet béli zor napoči;
Ko zémlijo žejno tare poldan vroči,
Ko te rosí pri delu znojna sraga,
Ko ti počítka bije ura blaga,
Če hip nobén od mène te ne loči —
Naj misel náme zlíva se v molitev!
Izročaj Materi me ljubeznívi,
Ki poleg Sina večnega kraljuje:
Da nad stopinjo mojo vsako čuje,
Da me v ptujini brani sreči krívi,
Doklèr me združí s tábo spet — vrnitev!

Mih. Opeka.